

บันทึกในธรรม...ที่ญี่ปุ่น

27 มี.ค.-3 เม.ย. 58

โดย

พล.อ.ต.หญิง กาญจนา เชื้อทอง

เพราะทำเห็นและสิ่งที่ปรากฏให้เห็นไม่ได้

หายเหนื่อยแล้วค่ะ หลังจากกินกับนอนมาเกือบอาทิตย์ ร่างกายที่อ่อนล้าด้วยวัย (คงไม่ใช่วัยอย่างเดียว เพราะท่านอาจารย์อายุมากกว่า 2 รอบ ท่านยังสดชื่นแจ่มใสทุกวัน แต่คงเพราะจิตที่ชุ่มฉ่ำด้วยอกุศลเป็นพื้นมากกว่าที่ทำให้รูปที่เกิดจากจิตนั้นทอดลอย ห่อเหี่ยว ง่วงเหงา) ก็ฟื้นตัว สามารถลุกขึ้นมาทำงานข่าวแห่งได้แล้ว แฟนคลับที่ไปด้วยกัน คือ คุณม้อบอกว่าเขียนให้มันๆ หน่อย เราก็อยากจะเขียนให้มันๆ แต่ทุกคนมักจะลืมนึกเสมอว่า ทุกอย่างเป็นธรรมซึ่งเป็นอนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้ ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย บางทีคนเขียนมันในการเขียนแต่คนอ่านอาจจะไม่มันก็ได้ นะ คุณม้อ ถ้าไม่ถูกใจ

ระหว่างวันที่ 27 มี.ค. 58 – 3 เม.ย. 58 เวลา 8 วัน 7 คืน คุณเบญจวรรณ รัชมีสุวรรณกุลได้เจริญกุศลเรียนเชิญท่านอาจารย์และพี่จี๊ดไปพักผ่อนที่ตอนกลางและใต้ของญี่ปุ่น พร้อมกับสหายธรรมติดตามไปพักผ่อนด้วยรวมทั้งหมด 29 คน เพื่อให้ท่านอาจารย์ได้พักผ่อนจริงๆ จึงไม่มีการสนทนาธรรมตามเวลาที่กำหนด แล้วแต่ท่านจะเมตตาสนทนาธรรมด้วยตอนไหน แต่เมื่ออยู่ใกล้ท่านซึ่งเป็นคลังพระธรรม ท่านก็สนทนาธรรมด้วยเสมอ แต่จะเข้าใจได้แค่ไหนนั้นแล้วแต่การสะสมของแต่ละคนจริงๆ

เมื่อถึงสนามบินนาโกย่า ไกด์จากเมืองไทย คือ คุณวุฒิชัย แนะนำให้รู้จักไกด์ท้องถิ่นคุณวีกิจหรือวีกุง (เด็กชายวีกุง) เห็นครั้งแรกจากรูปร่างหน้าตาคิดว่าเป็นคนญี่ปุ่นที่พูดไทยได้แต่ที่ไหนได้เธอเป็นนักศึกษาปริญญาเอกที่โตเกียว จบวิศวะ คอมพิวเตอร์ จากจุฬา วีกุงทำการบ้านสำหรับเป็นมัคคุเทศก์มาดีมาก สมกับเรียนดอกเตอร์ อธิบายแต่ละเมืองที่ผ่านไปอย่างละเอียด ทั้งประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และสังคมศาสตร์ แล้วยังหน้าตาดีแบบญี่ปุ่นพูดเพราะ สุภาพ มีอารมณ์ขัน ทำให้ยายๆ ป้าๆ รวมทั้งม้าม้าม่อติดใจ มาถึงเมืองไทยหลายวันแล้วยังพูดถึงวีกุงไม่หยุดปากเลย (ผ่านทาง Line) ถ้าวีกุงเล่นลิเก คงมีแม่ยกเยอะเหมือนไชยา มิตรชัยแน่ แต่แม้คุณวุฒิชัยที่แสนดีและสุภาพเช่นกันและวีกุงจะอธิบายดีอย่างไรก็ตาม ก็ลืมหมดแล้ว มาดูภาพที่

ถ่ายไว้ ก็จำได้แต่สถานที่ว่าคืออะไร แต่จะสร้างเมื่อไร โดยใคร ใช้สำหรับทำอะไรนั้น ลืมหมด

แต่คงไม่สำคัญ เพราะถ้าใครอยากรู้ก็ถามอาภู่ได้ตลอดเวลา อย่าว่าแต่สถานที่ที่ท่องเที่ยวสำคัญของแต่ละเมืองที่จำไม่ได้เลย แม้แต่สิ่งที่คิดว่าสำคัญที่สุดในชีวิตขณะนี้ เมื่อตายเป็นบุคคลใหม่ก็ลืมเรื่องหรือคนที่คิดว่าสำคัญ ขาดไม่ได้นั่นหมดสิ้น ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในความทรงจำเลย เหมือนที่เกิดมาเป็นคนนี้ในชาตินี้ที่จำเรื่องราวของชาติก่อนไม่ได้แม้แต่นิดเดียวจดจำแต่เรื่องราวในชาตินี้เท่านั้น และอีกไม่นานก็จะลืมหมดเช่นกัน

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือความเข้าใจธรรมซึ่งจะเก็บไว้ในจิต เมื่อมีเหตุปัจจัยที่เหมาะสมทำให้ได้ฟังธรรมอีกก็จะเข้าใจได้ง่ายขึ้นและมากขึ้น ระหว่างเดินทางท่านอาจารย์เมตตาให้ผู้ไม่รับประทานอาหารเย็น 7 คน มาสนทนาธรรมอย่างเป็นกันเองที่ห้องของท่าน หรือในห้องอาหาร และมีครั้งหนึ่งที่ท่านเกื้อกูลแก่คนใหม่ เช่น น้องหมู อ๋อง ลูกสาวคุณอ้วน คุณอ้อยน้องสาวคุณลูกตุ้ม และไกด์ทั้ง 2 คน ด้วยการบรรยายตั้งแต่เริ่มต้นว่า “ธรรมคืออะไร” และชักถามให้ตอบเพื่อให้คิดจะได้เข้าใจด้วยตนเอง

โดยวิคังเป็นตัวแทนตอบคำถาม พวกเราเอาใจช่วยแทบแย่ เมื่อท่านอาจารย์จับได้แล้วให้วิคังจับเสื้อ ท่านถามว่าสัมผัสอะไร วิคังตอบว่า เสื้อ ฟัน และในที่สุดก็ตอบว่าสัมผัสแข็งได้รับเสียงปรบมือจากพวกเรา เพราะวิคังเก่งกว่าพวกเราตอนฟังใหม่ๆ มาก ซึ่งคุณแก้วตาอเนกพุฒิ ได้กรุณาสอนทักเสียงเผื่อแผ่คนอื่นๆ ที่สนใจ และส่งมาให้คุณวันชัย ภู่งาม ถอดคำบรรยายมาแล้วใน “กาลครั้งหนึ่งที่ญี่ปุ่น” ซึ่งหลายท่านคงได้อ่านแล้ว ขออนุโมทนาในกุศลวิริยะของทั้ง ๒ ท่านค่ะ

เมืองแรกที่เราไปเที่ยวชม คือ เกียวโต เมืองหลวงเก่า แวะชมศาลาทองคำ ซึ่งเป็นจุดท่องเที่ยวสำคัญของเกียวโต เป็นศาลาทำด้วยไม้ปิดทอง หรือทาสีทอง ก็จำไม่ได้ อยู่กลางสระที่มีน้ำใสจนมองเห็นเงาของศาลา ต้นสน และซากุระ ที่เพิ่งออกดอกตูมในน้ำ ต้องมนเฝ้าเองว่า ถ้าซากุระบานทั้งหมด แล้วจะสวยงามอย่างไร หลายคนไป

ญี่ปุ่นหลายครั้ง ก็ไม่ได้ดูดอกซากุระบานพร้อมกันทั้งต้น ทำให้เห็นความเป็นอนัตตาของทุกสิ่งจริงๆ จะเห็นอะไร ได้ยินอะไร ก็เลือกไม่ได้ แม้จะมีเงินเดินทางไปถึงที่แล้ว แต่ยังไม่ถึงเวลาบาน เขาก็ไม่บาน จะทำอย่างไรได้ เขาบอกว่า ถ้าอากาศอุ่นขึ้น ดอกซากุระก็จะบาน คิดเล่นๆว่า ถ้าสุ่มไฟไว้ห่างๆ ต้นอาจจะบานก็ได้นะ แต่คนญี่ปุ่นคงไม่ทำเหมือนคนไทยทางภาคเหนือ ที่อยากรับประกันเห็ดเผาะหรือผักหวาน ก็เผาป่า เพื่อให้ได้รับประทานหรือเก็บไปขายได้ราคา

หลังจากถ่ายภาพกับศาลาทองคำ สถานที่โชกุนเสด็จมาชมซากุระแล้ว ก็เดินทางต่อไปยังเกาะอาวาจิ เกาะที่เล็กที่สุดของญี่ปุ่น เพื่อลงเรือเฟอร์รี่ ชมความสวยงามของน่านน้ำทะเลญี่ปุ่น ระหว่างเกาะอาวาจิกับเกาะนารุโตะ จะได้เห็นปรากฏการณ์นารุโตะ หรือปรากฏการณ์น้ำวนที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งบริเวณใต้สะพานโอนารุโตะ แต่เมื่อไปถึงก็ไม่เห็นน้ำวนอย่างที่รู้มาว่า มีเส้นผ่าศูนย์กลางถึง 20 เมตร ไกด์บอกว่า ขึ้นกับพระจันทร์ในวันข้างขึ้นข้างแรมด้วย เพราะน้ำวนเกิดจากระดับน้ำในทะเลในเซโตะและมหาสมุทรแปซิฟิกไม่เท่ากัน ต้องเลือกวันมาให้เหมาะสมถึงจะเห็นได้ ต้องถ่ายภาพกับภาพถ่ายน้ำวน เพื่อเก็บไว้เป็นที่ระลึกถึงความจริงว่า เห็นเป็นเห็น สิ่งปรากฏทางตาเป็นสิ่งที่เพียงปรากฏ ไม่ใช่เรา จึงทำไม่ได้ เลือกให้เกิดตามต้องการไม่ได้

ถึงโรงแรมตอนเย็น มาคราวนี้ใจกล้าลงไปอาบน้ำแร่ญี่ปุ่น (ออนเซ็น) เพราะเมื่อยล้าจากการนั่งรถและอยากสาวขึ้น การอาบน้ำแร่เป็นวัฒนธรรมเก่าแก่ประจำชาติญี่ปุ่น ด้วยความเชื่อว่่าน้ำแร่และและความร้อน ทำให้โลหิตหมุนเวียนดี คลายความปวดเมื่อยตามข้อ และบำรุงผิวพรรณให้เปล่งปลั่งมีน้ำมีนวล อาจจะจริงถ้าอยู่ในน้ำแร่ตลอดเวลา แต่พอขึ้นมาแล้วก็เหมือนเดิม พี่เดือนฉายบอกว่า เหมือนทดลองว่า ตกนรกจะร้อนขนาดไหน อยู่ดีๆ ก็ไปแช่น้ำร้อน ความจริงขณะนั้นน่าจะ

เป็นอกุศลวิบากนะ ทำให้อยากลงไปแช่ ด้วยความหวังว่า พอขึ้นมาจากบ่อน้ำแร่แล้ว จะเปล่งปลั่งสาวขึ้นกว่าเดิม เขาไม่ได้บอกอย่างนั้นสักหน่อย เขาบอกว่าอยู่ในน้ำแร่ จะเปล่งปลั่งต่างหาก ซึ่งก็จริงเพราะร้อนขนาดนั้นเลือดก็สูบฉีดทำให้หน้าแดงเปล่งปลั่ง แต่รอยย่นตีนกาก็ยังอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้หนีไปไหน น่าจะกลัวร้อนบินออกไปจากหน้าด้วยนะ

แสวงหาสิ่งที่น่าพอใจตลอดเวลา

ประเทศญี่ปุ่นประกอบด้วยเกาะหลายเกาะ ทรัพยากรที่สำคัญของญี่ปุ่น คือ ทรัพยากรบุคคลที่ส่วนใหญ่มีวินัย อดทน ขยันหมั่นเพียร มีความรู้ความสามารถ ไม่ย่อถอยต่ออุปสรรคต่างๆที่ไหนแคบก็ถมทะเล ทำเป็นเมืองหรือสนามบิน เดินทางจากเกาะหนึ่งไปอีกเกาะหนึ่งก็สร้างสะพานมากมายหลายแบบ ทั้งแขวน ทั้งตั้งบนตอม่อ ที่ไหนเป็นภูเขาก็ขุดอุโมงค์ลอดภูเขาคนญี่ปุ่นทำบ้านเมืองที่ธรรมชาติสร้างมาให้มีทั้งภูเขาไฟ น้ำพุร้อน แผ่นดินไหว สึนามิ เป็นบ้านเมืองที่สะอาด สวยงาม น่าอยู่ การนั่งรถเดินทางจึงต้องข้ามสะพานหลายแห่งซึ่งก่อสร้างอย่างใหญ่โต กว้างขวาง และสวยงาม รวมทั้งต้องลอดอุโมงค์หลายแห่งด้วย

วันนี้ได้ข้ามสะพานแขวนเซโตะ โอฮาชิ ที่เป็นสะพานแขวนที่ยาวที่สุดในโลก และเป็นเส้นทางเชื่อมเมืองโอคายามาของเกาะฮอนชูสู่เกาะชิโกกุ เป็นสะพานที่มีทั้งทางรถไฟ รถยนต์ และรถจักรยาน เราเดินทางมาถึงเมืองสำคัญของเกาะฮอนชู คือเมืองโอคายามา เมืองที่น่าอยู่ที่สุดแห่งหนึ่งในญี่ปุ่น เพื่อชมปราสาทโอคายามา และสวนโคราอุเอ็น ริมฝั่งแม่น้ำอาซาฮี สวนที่สวยงามที่สุด 1 ใน 3 ของญี่ปุ่น

ระหว่างทาง วิคุงก็อธิบายความเป็นมาของเมือง ปราสาท และอื่นๆ สลับกับ คุณม้อ ปราณีแผนกบันเทิงของกลุ่มที่ตะโกนให้มองทางซ้ายมือ หรือขวามือเมื่อเห็น ดอกซากุระป่าริมทางทุกคนก็ฮือฮา ดีใจที่ได้เห็นดอกซากุระบานเต็มต้น บางครั้ง หลับตา ไม่ทันเห็น ก็โทษคนข้างตัวที่ไม่สะกิดให้ดู แต่เมื่อรถแล่นลงได้เรื่อยๆ ดอก ซากุระข้างทางก็บานมากขึ้น จนชี้เกียจดูคนข้างตัวสะกิดให้ดูตอนหลับ ก็ถูกต่อว่าอีก ว่า กำลังหลับสบาย ขอพักก่อนก่อน ไม่ต้องเรียกแล้ว เห็นมากแล้ว จริงอย่างท่านว่า ทุกคนแสวงหาสิ่งที่ปรากฏทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้นทางกายที่ดีๆ ตลอดเวลา ทางตาก็ต้องการเห็นดอกไม้หรือวิวทิวทัศน์ที่สวยงาม ทางหูก็ต้องการ ฟังเสียงเพราะๆ คุณเบญจวรรณ เจ้าภาพ จึงจัดหานักร้องเสียงทองจากเมืองไทย คือ พี่เรวัต คำอำนวย (เอื้อเฟื้อ) พี่จิม กัลยาณี คุณอ้อย ท่านนภดล ที่ร้องเฉพาะเพลง ธรรม“เพราะไม่รู้ และเพราะรู้” ด้วยเวอร์ชันทหารเรือที่ไพเราะและหนักแน่น เช่นเดียวกับคุณแก้วตาอเนกพุฒิ ที่ร้องเพลงธรรม เธอร้องเพลง "อริยสาวิตรี บูชา" ได้ไพเราะมากทางลิ้นก็แสวงหารสอร่อย แปลกๆ เพื่อให้ลิ้นได้ลิ้มรส ซึ่งคุณเบน และคนอื่นๆในรถก็บริการขนมของว่าง ทว่าวันนี้ท้องอืดตลอดเวลา ไม่เคยหิวเลย ทาง กาย ทั้งคุณวุฒิและวิคุงก็จะคอยสอบถามว่า อากาศภายในรถพอเหมาะหรือยัง หนาวไป ร้อนไปหรือไม่ ช่างน่าพิสดารจนไม่รู้ตัวเลยว่า แสวงหาด้วยโลกะ มีแต่ ความพอใจถ้าได้สิ่งที่ต้องการ และไม่พอใจเมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ ไม่มีสักขณะเดียว

(สำหรับเรา คนอื่นอาจมีก็ได้) ที่จะรู้ว่า ขณะนี้เป็นธรรมที่เพียงเกิดปรากฏ ทำกิจหน้าที่เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส รู้สิ่งที่กระทบสัมผัส คิดนึก อยากได้ติดข้องต้องการ ชวนเคืองไม่พอใจ แล้วก็ดับไป ไม่กลับมาเกิดซ้ำอีกเลย เพราะไม่รู้อย่างนี้จึงติดข้องปรุงแต่งเป็นเรื่องราว สัตว์ บุคคล เป็นมามา อาตัม อังศุมาลิน โกโบริ ช้อนความเป็นตัวเรา เข้าไปอีกชั้น ทำให้รัก ให้ชัง ไม่มีที่สิ้นสุดต่อไป

ถึงปราสาท ฝนก็ตกหนัก ต้องกางร่มเพื่อไปชมปราสาท แต่ที่นี่มีซากุระออกดอกเต็มต้นมากมาย ได้เห็นซากุระดอกใหญ่สีสวย ขาว ชมพูอ่อน ชมพูแก่ สลับสีสวยงาม 2 ข้างถนนดอกเฟื่องบานเหมือนสาวแรกรุ่ง ดูสดชื่นท่ามกลางสายฝน อยากเดินชมดอกซากุระก็ได้ฝนแถมมาให้อีก มากเกินความต้องการเสียแล้ว เลยไม่ค่อยได้ดูซากุระเต็มที่ เพราะมัวแต่กลัวเปียกฝน ตัวปราสาทก็ไม่ได้ชม เพราะเข้าใจผิดว่า เคยขึ้นไปแล้ว ที่จริงเป็นปราสาทคนละเมือง พิพิธภัณฑสถานของปราสาทก็ไม่ได้ดู เพราะฝนตกทำให้ปวดปัสสาวะ มัวแต่ต่อคิวเข้าห้องน้ำออกมาทั้งหมดเวลาดู แต่ความจริงจะเห็นหรือไม่ได้เห็นก็เหมือนกัน คือ ดับหมดแล้ว เห็นเพื่อจำแล้วก็ดับไป เห็นใหม่พร้อมกับจำใหม่ไปเรื่อยๆ จึงมีเรื่องราวมากมายให้คิดนึกที่ไม่เคยเป็นเพียงสภาพธรรมแต่ละหนึ่งเท่านั้น

เห็นความจริงอย่างหนึ่งว่า สิ่งที่ไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยินนั้น ย่อมไม่ทำให้นึกคิดถึงเรื่องนั้นหรือเห็นครั้งแรก ได้ยินครั้งแรกก็จำไม่ได้ อย่างปราสาทอีกาและสวนที่

กล่าวถึงนั้น ความจริงไม่ได้ไป จำไม่ได้ว่าเพราะอะไร แต่อ่านในรายการทัวร์ และได้ไปชมปราสาทอีกแห่งหนึ่งเลยคิดว่าเป็นปราสาทอีกา ทำให้สับสน เล่าผิดเล่าถูก ขออภัยด้วย โชคดีที่มี WonderfulWanchai ที่แม้ไม่ได้ไปด้วยยังรู้เลยว่า เล่าผิด เธอเลยเอาภาพจาก Google มาใส่ประกอบให้ขอบคุณค่ะ ประจักษ์แล้วว่า ถ้าสัญญา ความจำไม่มั่นคง ก็จะสับสนหลงลืมอย่างนี้แหละ แม้แต่เรื่องสถานที่และชื่อที่ไม่คุ้นเคย แล้วสิ่งที่ลึกซึ้งอย่างธรรม ถ้าไม่อาศัยการฟังแล้วฟังอีก พิจารณาแล้วพิจารณาอีก จนจำได้อย่างมั่นคงว่า ทุกอย่างเป็นสิ่งที่มีจริง ที่เรียกว่า ธรรมซึ่งเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป จะไม่สับสนหลงลืมได้อย่างไร

เหลือเฟียเงา

ที่ได้ไปเที่ยวชมแนวๆ คือ เมืองฮิโรชิมา เมืองแรกของโลกที่ถูกทำลายด้วยระเบิดปรมาณูโดยอเมริกันที่บอกว่า ได้ส่งใบปลิวเตือนให้รู้ล่วงหน้าว่า ถ้าญี่ปุ่นไม่ยอมแพ้สงคราม ก็จะต้องทิ้งระเบิดปรมาณูที่มีประสิทธิภาพสูง สามารถทำลายอาคารบ้านเรือนและผู้คนทั้งเมืองได้ แต่ญี่ปุ่นไม่เชื่อ คิดว่าเหมือนระเบิดทั่วไป เลยไม่ยอมแพ้ ความจริงตามแผนเดิมไม่ได้ตั้งใจทิ้งที่เมืองฮิโรชิมา แต่เกิดเหตุที่ไกด์เล่าแล้ว แต่จำไม่ได้ ทำให้นักบินตัดสินใจทิ้งระเบิดที่นี่

เมื่อระเบิดทำงานด้วยความร้อนสูงถึง 3,000 – 4,000 องศาเซลเซียส สิ่งที่อยู่ใกล้กับระเบิด ก็ละลายด้วยความร้อน ที่ไหลออกไปก็หลอมละลายเป็นรูปร่างต่างๆ รวมทั้งอาคารที่สร้างอย่างแข็งแรงและสวยงามที่สุดในยุคสงครามครั้งที่ 2 ที่ยังเหลือซากอยู่ ชื่อ “อะตอมมิคบอมบโดม” อยู่ริมฝั่งแม่น้ำโยโตยะสึ และ องค์การยูเนสโกขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก เพื่อเตือนให้ระลึกถึงความน่าสะพรึงกลัวของระเบิดปรมาณู

ในพิพิธภัณฑ์สงคราม ได้รวบรวมวัตถุสิ่งของต่างๆ รวมทั้งภาพถ่ายของผู้คนที่เสียชีวิตหรือเจ็บป่วยหลังจากได้รับรังสี แม้แต่ผู้ที่มีดวงตาของระเบิดยังตาบอด ในพิพิธภัณฑ์ จัดแสดงทั้งของจริง ภาพถ่ายและภาพยนตร์ ดูแล้วสะเทือนใจมากกว่าทำไมมนุษย์ถึงได้ทำร้ายมนุษย์ด้วยกันขนาดนี้

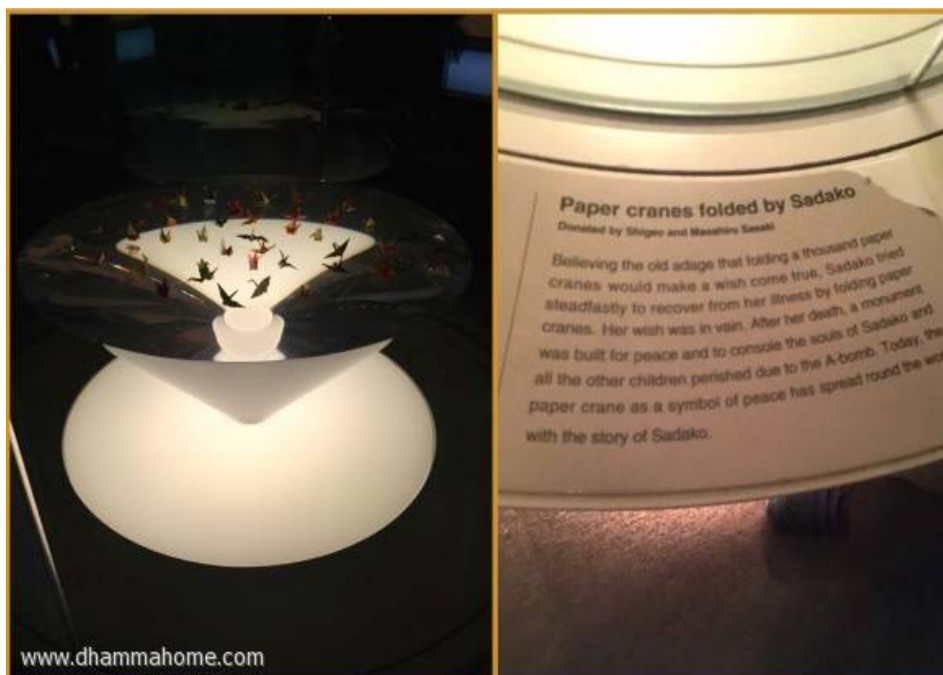
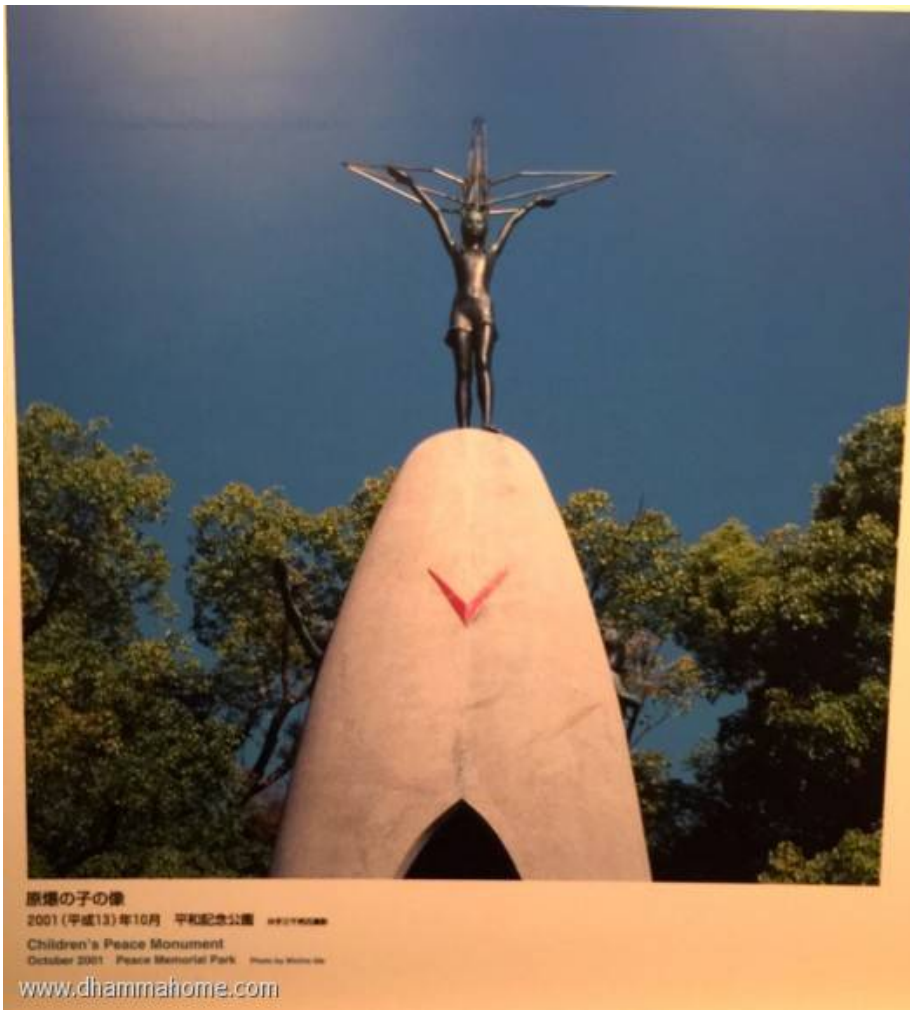

โดยเฉพาะภาพของทหารคนหนึ่งที่นั่งพังก่ำแพง แล้วระเบิดลง เขาหายไปทันที เหลือแต่เงาบนผนัง ผนังที่เขาที่นั่งก็เก็บอยู่ในพิพิธภัณฑ์นี้ด้วย แต่สีของเงานั้นจางลงไปตามกาลเวลา อดอัศจรรย์ใจไม่ได้ ที่คนๆหนึ่งจะหายไปในพื้นที่ทันทีใด ไม่มีอะไรเหลือ นอกจากเงาสีเข้มที่แสดงว่า เคยนั่งอยู่ตรงนี้

เลยปรารภเรื่องนี้กับท่านอาจารย์ ท่านบอกว่า เดียวนี้ก็เป็นอย่างนี้ สิ่งที่ปรากฏเกิดแล้วดับทันทีเหลือเพียงนิมิต (เงา) ของสิ่งนั้น ให้นึกคิดเป็นเรื่องราวต่อไป กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่นำสิ่งที่ท่านประจักษ์แจ้งแล้วมาพรั่สอนบ่อยๆ เนืองๆ แม้จะยังไม่เข้าใจ ก็ะฟังและพิจารณาต่อไปคะ

นอกจากพิพิธภัณฑ์สงครามด้วยความหดหู่ใจ ใกล้ๆกัน มีสวนสันติภาพ ที่ตั้งอนุสรณ์สถานสันติภาพฮิโรชิมา และอนุสาวรีย์ของเด็กหญิงชะตะโกะ ต้นแบบของการพันกระเรียนกระดาษ 1,000 ตัว เพื่อให้หายจากโรค และมีต้นซากุระหลายต้นที่กำลังออกดอกเต็มต้น จึงพากันไปชมซากุระริมแม่น้ำ เป็นถนนซากุระที่สวยงามจริงๆ

คนญี่ปุ่นปลูกเสือนั่งปักนิกได้ต้นไม้เต็มไปหมด วิทยุบางกลุ่มร้องเพลงดีก็ด้าวดอกไม้สวย แม่น้ำสะอาด ลมพัดเย็น รู้สึกว่าคุณภาพชีวิตของคนญี่ปุ่นนี้ดีจังเลย มีสถานที่สวยงามสะอาด บรรยากาศดี ให้ผู้คนได้พักผ่อนมากมาย แต่ก็ลืมไปว่า เมื่อก่อนเหตุนี้เพราะที่นี้เคยมีระเบิดลงทำให้คนตายมากมาย และภัยธรรมชาติที่โหดร้ายก็เกิดที่ญี่ปุ่น ทั้งแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด สึนามิ

เดี๋ยวเหตุ เดียวขึ้นบาน หวันไหวไปเพราะยังไม่มั่นคงในเรื่องกรรมและผลของกรรมว่าใครทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่ว ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น โลกมนุษย์เป็นที่ดูบุญและบาป และผลของบุญและบาปอย่างนี้เอง

เจริญกุศลทุกประการ

เมื่อคืนได้นอนที่โรงแรมหรู Grand Prince Hiroshima Hotel อยู่ติดทะเล ตอนเช้ารับประทานอาหารเช้าที่ชั้น 32 มองเห็นวิวทะเลและเกาะแก่งสวยงามมาก เมื่อเย็นไม่ได้สำรวจโรงแรม เลยไม่รู้ว่ามีสวนสวยหน้าโรงแรมที่ติดทะเล หลังอาหารเช้าจึงทำตามคำสั่งของนายใหญ่ (โทะกะ) รีบไปสำรวจให้ตาได้เห็นสิ่งสวยงามๆ จนถึงเวลาขึ้นรถ จึงได้เห็นท่านอาจารย์ พีจี๊ด คุณแก้วตา คุณสุกัญญา มาขึ้นรถช้า ทราบภายหลังจากวิดีโอที่คุณแก้วตาถ่ายมาให้ดูว่า ท่านอาจารย์และพีจี๊ดเจริญกุศลด้วยการช่วยหญิงขายกของจัดร้าน ท่านเป็นตัวอย่างให้เห็นว่า ควรเจริญกุศลทุกประการ ไม่ใช่ศีลธรรมะอย่างเดียว อย่างอื่นไม่สนใจ เพราะปัญญาไม่ได้เกิดง่ายๆ ต้องอาศัยกุศลอื่นประกอบด้วย ไม่ว่าจะเป็นทาน การให้ การอุทิศส่วนกุศล การช่วยเหลือบุคคลอื่น การอนุโมทนาในกุศลของผู้อื่น การรักษาศีล พังงารวม สันทนาธรรม แสดงธรรม ทำความเห็นให้ตรง กราบอนุโมทนาในกุศลทั้งหมดของท่านอาจารย์ค่ะ

วันนี้ได้ไปดูสะพานคินไตเคียว สะพานไม้ 5 โค้ง ไม่มีตะปูเลย เป็นสะพานข้ามแม่น้ำของเหล่านินจาในอดีต แต่วันนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยว แม่น้ำที่เห็นนั้นตื่นตาตื่นใจ เดินข้ามโดยไม่ต้องใช้สะพานก็ได้ น้ำใสแจ๋ว เห็นก้อนหิน และเงาของดอกซากุระ ที่ปลูกริมฝั่งเป็นแนวสวยงาม จากสะพานมองเห็นปราสาทอุวานิที่ตั้งอยู่บนยอดเขา ปราสาทนี้สร้างขึ้นเมื่อกว่า 400 ปีมาแล้ว แต่ต่อมาถูกทำลายตามนโยบายของรัฐบาล โตคุนาว่า ที่อนุญาตให้หนึ่งจังหวัดมีได้หนึ่งปราสาท และปัจจุบันปราสาทนี้ได้รับการบูรณะอีกครั้ง แต่ก็ไม่ได้ขึ้นเขาไปชม เพราะอยู่สูงเหลือเกิน แค่เดินสะพานครบ 5 โค้งข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งก็นับว่าเก่งกว่าใครๆ เพราะหลายคนไปแค่โค้งเดียวแล้วกลับมานั่งคอยในรถ เพราะอากาศหนาวเย็น

จากนั้นไปเมืองเบปปุ เมืองแห่งน้ำพุร้อน พอเข้าเมืองจะเห็นคว้นสีขาวพวยพุ่ง
สูงท้องฟ้าเป็นระยะๆ คนญี่ปุ่นจะไม่เรียกว่า คว้น เพราะดูเหมือนเป็นมลพิษ ต้องพูดว่า
ไอน้ำจากบ่อน้ำพุร้อนที่มีมากมายในเมืองเบปปุ และมีออนเซ็นด้วย ได้ชมบ่อทะเล
เดือด เป็นบ่อน้ำร้อนสีฟ้าอมเขียวที่สวยงามที่สุดในเมืองนี้ บ่อนี้เกิดหลังการระเบิดของ
ภูเขาไฟเมื่อพันปีก่อน ที่นี้อากาศคงอุ่นเพราะมีบ่อน้ำร้อน ดอกซากุระสีชมพูสดจึง

บานมากมาย นั้รตต่อไปอีก 15 นาทีก็ได้ชมบ่อน้ำพุร้อนสีเลือด ที่เกิดจากแร่เหล็กทำให้เกิดสีสนิมเหล็กขึ้น

เวลาอาหารเย็นที่โรงแรม ทุกคนแต่งชุดยูกะตะที่โรงแรมจัดให้มารับประทานอาหารนั่งบนเสื่อแบบญี่ปุ่น หลังอาหารเย็นได้สนทนาธรรมกันที่ห้องอาหารนี้ ท่านอาจารย์ได้เกื้อกูลคนใหม่ให้เข้าใจธรรมะตั้งแต่เริ่มต้น คนเก่าก็ได้ทบทวนและตอกย้ำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วยว่าธรรมคือสิ่งที่มีจริงที่กำลังปรากฏในขณะนี้ ท่านอาจารย์ถามว่า นี่ไหน ตอบไม่ได้ค่ะ ท่านอธิบายต่อว่า นี่ คือ กำลังเห็น กำลังได้ยิน กำลังคิดนึก กำลังเป็นสุข เป็นทุกข์ แค่ว่า ธรรมคือขณะนี้นั้นเพียงพูดตาม ต้องลึกลงไปว่า นั่นนั่นคืออะไร เข้าใจขึ้นค่ะ แต่ก็ยังไม่นี้อีกแล้ว คงต้องอีกหลายกัปว่าจะเข้าใจจริงๆ แต่ไม่ท้อถอยค่ะ ทางนี้ถูกแล้ว แม้จะยาวไกล แต่ถ้าถูกทางต้องถึงที่หมายแน่

ตาไม่เคยเปิดที่จะเห็นสิ่งดี ๆ

เพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่นได้ไม่ถึง 10 วัน ก็จำไม่ได้แล้วว่าได้ไปเที่ยวไหนบ้าง ต้องกลับมาอ่านกำหนดการเดินทางที่บริษัททัวร์ทำมาให้ ความจริงต้องอ่านก่อนเดินทางหรือระหว่างเดินทาง แต่เราเพิ่งอ่านเมื่อกลับมาแล้ว ที่ต้องอ่านเพราะลืมแล้ว เห็นเพื่อลืมจริงๆ ที่ว่าลืม เพราะเห็นใหม่ก็จำใหม่ ของเก่าที่เคยเห็นก็หมดไป ๆ ๆ เมื่อจะเขียนจึงต้องอ่านอีกครั้ง แต่ชื่อในภาษาที่ไม่คุ้นเคย ไม่ทำให้จำอะไรได้ และแต่ละสถานที่ที่ไถด์พาไปเยี่ยมชม ก็ล้วนแต่สวยงามสุดยอดทั้งนั้น ถ้าจะบรรยายก็ต้องมีแต่คำซ้ำๆ กันว่า สวย งาม สดชื่น เย็นสบาย อร่อย ฯลฯ ล้วนแต่เป็นคำที่แสดงถึงความดีของต้องการ เพราะจำได้แค่นั้น เนื่องจากสิ่งที่ปรากฏนั้นดับไปหมดแล้ว เหลือแต่เพียงความจำว่าสิ่งนั้นๆ สวย งาม หรือไม่สวย ไม่งาม ดีของอยากไปเยี่ยมชมอีก หรือเฉยๆ หรือไม่อยากมาดูอีก ก็แค่นั้น แล้วทุกอย่างก็หมดไปผ่านไปไม่กลับมาอีก

ที่หมู่บ้านยูฟูอิน เป็นหมู่บ้านหัตถกรรมที่สวยงามน่ารัก เป็นบ้านหลังเล็กๆ เหมือนบ้านตุ๊กตาตกแต่งด้วยดอกไม้สวยงามทุกหลัง บ้านเหล่านี้ทำเป็นร้านค้า ขายของที่ระลึกที่ทำด้วยมือโดยใช้วัตถุดิบจากชุมชน แค่เดินชมก็สนุกเพลิดเพลิน โดยไม่ต้องซื้อหาอะไร แต่จะสนุกยิ่งขึ้นถ้าได้จ่ายทรัพย์ เราต้องคอยบอกตัวเองว่า อย่าสนุกในการชื้อมากเกินไป เพราะกระเป๋าก็เต็มด้วยเสื้อกันหนาวแล้ว

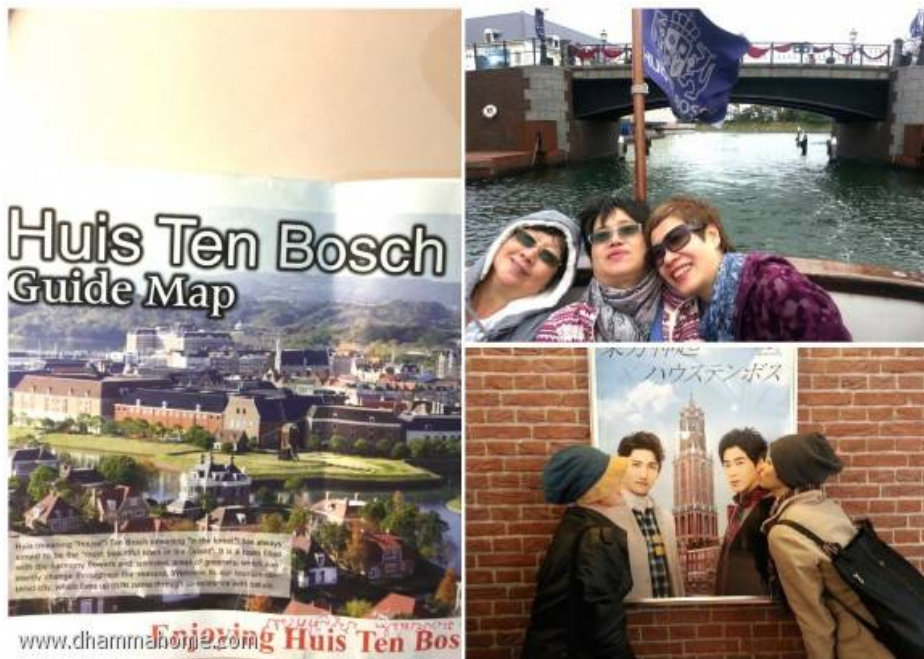
จากหมู่บ้านยูฟูอิน ไปชมภูเขาไฟอะโอะโสะที่ยังไม่ดับ ตามแผนเดิมต้องนั่งกระเช้าไฟฟ้าไปชมปากปล่องภูเขาไฟ ที่มองเห็นเบื้องล่างเป็นน้ำกรดกำมะถันสีเขียวมรกต สงบนิ่ง ท่ามกลางหุบเขา เห็นไอพวยพุ่งตลอดเวลา (ตามคำบรรยาย) แต่วันนั้น มีกำมะถันออกจากปล่องภูเขาไฟมากจนอาจเกิดอันตรายได้ จึงได้แต่มองไกลๆ

จากนั้นไปเมืองคุมาโมโตะ เพื่อชมปราสาทคุมาโมโตะ ที่มีอายุกว่า 420 ปี ที่
เข้าใจว่าเป็นปราสาทอีกาในครั้งก่อน และได้ทางร่วมเดินชมซากุระกลางสายฝน

วันรุ่งขึ้นไปหมู่บ้านฮอลแลนด์ Huas Ten Bosch เข้าสโตนบอส ซึ่งตั้งอยู่ริมทะเล อากาศจึงหนาวเย็นมาก เพราะลมทะเล หมู่บ้านนี้จำลองเมืองฮอลแลนด์ที่ทำได้ใหญ่โต สวยงามด้วยกังหันลม ดอกทิวลิป และดอกไม้อื่นๆ วิวคงบอกว่า ทิวลิปจะบานเฉพาะเดือนเมษา เดือนเดียวเท่านั้น ถ้ามาเดือนอื่นก็ได้ดูดอกไม้ชนิดอื่นแทน คุณวุฒิมอบของขวัญให้กลุ่มโดยพานั่งเรือชมบ้านเรือนตามลำคลอง (ไม่อยู่ในรายการ เป็นของแถม) เพราะถ้าเดินชมให้ทั่วคงไม่ไหวเนื่องจากบริเวณกว้างมาก เราได้ชมสวนดอกทิวลิปเพียงบางส่วน และได้ชมรอบบริเวณจากสายตานก โดยนั่งชิงช้าสวรรค์ รู้สึกว่า ตาจะทำงานหนักมาก เพราะต้องคอยทำหน้าที่เห็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นที่ล้วนแต่สวยงาม จนละลานตาไปหมด แม้จะเห็นมากมายอย่างไร ก็ไม่เคยเหนื่อยที่จะเห็นอีก คอยแต่แสวงหาสิ่งสวยงามแปลกใหม่มาให้ตาเห็นอีกอยู่เรื่อยๆ เมื่อทราบจากวิวคงว่า ที่นี้กลางคืนก็เปิดไฟสวยงาม อยากจะเดินชมอีก แต่ออกไปไม่ได้ เพราะหนาวเกินไป ต้องเตรียมชุดกันหนาวให้พร้อมกว่านี้

ระหว่างคนอื่นรับประทานอาหารเย็นที่ภัตตาคารในฮั่วสโตนบอส เป็นสเต็กหมู พวกเรา 7 คนก็รับประทานอาหารเบาๆ เป็นพิซซ่าญี่ปุ่นและผลไม้ สนทนาธรรมอยู่ในภัตตาคารที่อบอุ่น พ้นภัยจากความหนาวเย็นของลมทะเลที่พัดกรรโชก

ตลอดเวลา และอุ่มใจในความเมตตาของท่านอาจารย์ที่พร้อมจะแก้แกลลทุกคนได้
เข้าใจธรรมะ ไม่ว่าเวลาใด

กราบขอบพระคุณและอนุโมทนาในกุศลจิตของท่านค่ะ

ฟ้าปิด

อาจเพราะกรดกำมะถันออกจากปากปล่องภูเขาไฟอะโอะโมะยะมากจนอาจเกิด
อันตรายได้เราจึงไม่ได้ขึ้นกระเช้าไฟฟ้าไปดูปากปล่องภูเขาไฟ คุณวุฒิและวิคิงจึงพา
พวกเราขึ้นกระเช้าไฟฟ้าไปดูวิวทิวทัศน์แบบพาโนรามา ที่หอคอยเมื่องนางาซากิ

www.dhammahome.com

วันนั้นฝนตกค่อนข้างหนัก ต้องกางร่มไปที่อาคาร แล้วขึ้นรถกระเช้าไปที่ หอคอยบนยอดเขาเพื่อชมวิวที่มีทั้งทะเล ภูเขาและอาคารบ้านเรือน แต่ละด้านมี ภาพถ่ายสิ่งที่จะเห็นด้านล่าง พร้อมกับอธิบายว่ามีอะไรบ้าง แต่มองไม่เห็นอะไรเลย เพราะฟ้าปิด มีแต่เมฆและหมอกหนา จึงเห็นแต่ภาพจำลองแล้วมโนเอาเองว่า ข้างล่างนั้นเป็นอะไร

ไม่ต่างกับการเรียนธรรมที่รู้ชื่อ เรื่องราว จำนวน จำได้ ท่องได้ แต่ไม่รู้ลักษณะของสภาพธรรมจริงๆ ว่า จิตเป็นสภาพรู้นั้นคืออะไร เจตสิกที่เกิดพร้อมกับจิต ดับพร้อมจิตรู้อารมณ์เดียวกับจิตมี 52 ประเภทนั้นคืออะไร รูป สภาพที่ไม่รู้อะไรนั้นคืออะไร เพราะเมฆหมอกของอวิชชาปิดไว้อย่างหนาแน่นจนมืดมิด หนายิ่งกว่าเมฆหมอกหนาที่บ บนยอดหอคอยของเมืองนางาซากิหลายร้อยเท่า

เหลือเพียงความทรงจำที่ค่อยๆ เลือนหายไป

วันเกือบสุดท้ายที่ญี่ปุ่นไปที่เมืองฟุกุโอกะ เพื่อขึ้นเครื่องบินกลับบ้านในวันรุ่งขึ้น คุณเบญจวรรณเป็นเจ้าภาพ พาพวกเราชมหอคอยเมืองฟุกุโอกะ เพราะทางทัวร์ให้เดินดูแต่รอบๆ บริเวณด้านล่าง หอคอยนี้ตั้งอยู่บนแผ่นดินที่เกิดจากการถมทะเล เป็นหอคอยริมทะเลที่สูงที่สุดในญี่ปุ่น สูงถึง 234 เมตร สามารถชมวิวได้ 360 องศา แต่วิวของญี่ปุ่นก็คล้ายๆ กัน คือเห็นเกาะหลายเกาะกลางทะเล ภูเขาเห็นริสอร์ท ทสวริมทะเล มีหาดทรายที่เกิดจากการถมทะเล และที่แปลกกว่าที่อื่น คือ มีภาพ 3 มิติ ที่เมื่อยืนถ่ายภาพที่จุดหนึ่ง จะเหมือนเล่นกายกรรมที่กำลังไต่ไม้แผ่นเดียวอยู่เหนือหอคอยฟุกุโอกะ พวกเราเลยทำท่าทางจะตกจากแผ่นไม้ถ่ายภาพกันอย่างสนุกสนาน

จากหอคอยไปรับประทานบุฟเฟต์ชาบูยักษ์ เจ้าของร้านพูดภาษาไทยได้ เพราะเคยไปเปิดกิจการร้านอาหารญี่ปุ่นที่สุขุมวิทถึง 10 ปี แต่เมื่อเกิดวิกฤติการณ์ขัดแย้งทางการเมืองมีการปิดสนามบิน กิจการคงไม่ดี จึงย้ายกลับมาเปิดร้านอาหารที่ฟูกุโอกะ เขาอยู่เมืองไถยนานจนอินกับหนังละครไทย เมื่อพบกับคุณเบญจวรรณ สวสวยของเรา จึงเข้ามาทักทายว่าเป็นอังศุมาลินและเขาเป็นโกโบริ และวันนั้นคุณเบญจวรรณ คุณแก้วตา และพวกเราได้จัดงานวันเกิดให้พี่จี้ดโดยไม่ได้บอกล่วงหน้า ซึ่งสำเร็จลงด้วยดีด้วยความร่วมมือของไกด์ทั้ง 2 คน

และเวลาที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง คือ ได้ซื้อป๊อปปิ้งที่ย่านเทนจินที่มีชื่อเสียงของฟูกูโอกะที่มีร้านค้าทั้งบนดินและใต้ดินมากมาย และคานาลชิดีที่ทันสมัยและสวยงาม

อาหารเย็นมื้อสุดท้ายที่ฟูกูโอกะ พวกเราที่ไม่ได้รับประทานอาหารเย็นได้รับประทานผลไม้และร่วมสนทนาธรรมกับท่านอาจารย์ที่ร้านอาหารเดียวกันกับกลุ่ม เพราะโรงแรมอยู่ไกลออกไป ไม่สะดวกที่จะไปส่งเราก่อน ท่านอาจารย์เน้นให้ฟังธรรมให้เข้าใจ และช่วยกันเผยแพร่ตามที่เข้าใจ ไม่ต้องกังวลว่า พระธรรมลึกซึ้งจนไม่

สามารถถ่ายทอดได้ ทำเท่าที่เข้าใจได้เพราะมีอีกหลายคนที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ส่วนใหญ่ที่ได้ฟังก็เป็นธรรมที่ปฏิรูปแล้วทั้งสิ้น (คือบิดเบือนจากพระพุทธพจน์)

และเวลาของการพักผ่อนที่ญี่ปุ่นก็จบสิ้นลง เหลือไว้แต่ความทรงจำ ซึ่งก็จะเลือนหายไปไม่ช้า เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นแล้วก็ต้องดับไป ไม่กลับมาอีกเลย แม้จะมาสถานที่เดิม ก็จะไม่เหมือนเดิมทั้งสิ่งที่จะได้เห็น ได้สัมผัสและความรู้สึกนึกคิด เพราะสภาพธรรมใหม่ทุกขณะ

ขอกราบขอบคุณและอนุโมทนาท่านอาจารย์และพี่จี๊ดที่กรุณาจัดวันว่างทำให้เราได้มาพักผ่อน เทียบชมสิ่งสวยงามๆ แม้จะเพียงชั่วขณะที่เห็น แต่เมื่อยังไม่รู้ความจริงก็ยังติดข้อง เพลิดเพลินเบิกบาน และท่านอาจารย์ยังกรุณาสนทนาธรรมทำให้บันฑิตในธรรมด้วยความเข้าใจธรรมยิ่งขึ้น ขอขอบคุณและอนุโมนอบอย่างยั้งกับน้องเบญจวรรณ รัศมีสุวรรณกุลที่เป็นเจ้าภาพเรียนเชิญท่านอาจารย์และพี่จี๊ดไปพักผ่อนพร้อมทีมงาน (มีคุณม้อ ปราณีคุณบรรอร พี่เรวดี พี่เดือนฉาย) ที่บริการพวกเราให้สนุกสนานเพลิดเพลินตลอดเวลาการท่องเที่ยว และเมื่อกลับมาเขียน “บันฑิตในธรรมที่ญี่ปุ่น” ก็ได้คุณวันชัย ภูงาม ที่มีความสามารถสูง แม้ไม่ได้มาด้วย ก็ช่วยใส่

ภาพประกอบเรื่องและรู้ด้วยว่า พี่แดงเขียนผิด ขอขอบคุณค่ะ ที่ทักท้วงและทำให้เรื่อง
เขียนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เหมือนทุกครั้งที่คุณช่วยใส่ภาพประกอบค่ะ

